

band

BDS

MdR, Jazzgeschiedenis 679. Tijdvak 1959-1964, hoofdstuk 2, Miles Davis deel 13 en voorlaatst. Vanavond twee concert-opnamen van 1964, de eerste uit Tokyo, de tweede uit Berlijn. Voor de laatste wat interview-flarden met de kwintetleden, meteen na Berlijn gemaakt. Het kwintet in Tokyo op 14 juli '64, de Kosei Nenkin zaal. Miles Davis-trompet, op tenorsaxofoon Sam Rivers die ^{voor} een korte interim-periode George Coleman opvolgde. Herbie Hancock-piano, Ron Carter-bas, Tony Williams-drums. Bij het concert in Antibes/Juan-les-Pins hoorde u André Francis aankondigen in een franserig engels, de MC in Tokyo kon behoorlijk uit de weg met American-English. Op één woordje na.

plaat 1

Miles Davis Quintet: If I were a bell (Frank Loesser)
1/1 - 11:27 - CBS 88626
wordt op plaat gefade

Frank Loesser's "If I were a bell", het Miles Davis Quintet in de Kosei Nenkin zaal, Tokyo, 14 juli 1964. Sam Rivers hier op tenorsaxofoon. In september was het eindelijk zo ver dat Wayne Shorter zich los kon maken van Art Blakey's Jazz Messengers en de ideale tenorsaxofonist voor het kwintet worden. Hij is 25 augustus 1933 in Newark, NJ, geboren, begon op zijn 16e met klarinet, daarna tenorsaxofoon. In 1952 ging hij muziek studeren aan de New York Unisersity, kreeg zijn graad in '56. Datzelfde jaar speelde hij bij Horace Silver, na zijn militaire dienst in '58 bij een groep van trompettist Maynard Ferguson waarin Joe Zawinul de pianist was. Van 1959 t/m '63 speelde Wayne Shorter tenorsaxofoon bij Art Blakey's Jazz Messengers, was de Musical Director van de formatie. Hij zou zes jaar bij Miles Davis blijven en in die tijd een groot deel van het repertoire schrijven.

25 september 1964 speelde het Miles Davis Quintet in de Berliner Philharmonie, de nacht daarop, 26/27 september in het Concertgebouw, Amsterdam. Na afloop sprak ik met de kwintet-leden, waar ^{vi} Wayne Shorter iets zei over het verschil tussen de Jazz Messengers en Davis' Quintet.

- ② Wayne "One thing kicks off". 2:25
- ④ ^{Trompetist} Wayne Shorter: Nu pianist Herbie Hancock over zijn muziek.
^{Pianist} Herbie "The direction I wanna go in opened myself up" 2:02
 Bassist Ron Carter over het spelen in Davis' kwintet.
- ① Ron Na MdR: ... "going on there" But it's a crazy band".
 Bassist Ron Carter. Drummer Tony Williams begon heel vroeg. 0:28
 Hij vertelt er wat over, was toen 18, en zei: Ik wordt dus 19.
- ③ Tony "I just concentrating and play". 3:17

① ^{Drummer} Tony Williams en de andere ^{Davis'} musici in de vroege ochtend-uren van ~~van~~ van zondag 27 september ¹⁹⁶⁴ in de lounge van Krasnapolsky. Zoals ik zei speelde het kwintet de dag ervoor in Berlijn. U hoorde dit stuk vaak, maar het veranderde steeds, nu voor de laatste keer, maar met Wayne Shorter: "So what".

~~Plaats~~ 3 ~~10:40 - CBS~~ ¹⁹⁶⁴ ~~62976~~ ⁶²⁹⁷⁶
 Het Miles Davis-stuk "So what", door het kwintet gespeeld op 25 september 1964 in de Berliner Philharmonie. Radio-opname net als Tokyo, gekocht door Columbia, nu Sony/CBS CD, al hoorde u ~~in~~ de plaat. Miles Davis-trompet, Wayne Shorter-tenorsaxofoon, Herbie Hancock-piano, Ron Carter-bas, Tony Williams-drums. Volgende keer in het laatste deel over Davis het album 'E.S.P.' Dit was Jazzgeschiedenis 679, MdR.

Mil Tokyo